

Nr 222.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående förlängning av den räntefria tiden m. m. beträffande vissa lån till Virestadssjöarnas sänkningsföretag i Kronobergs län; given Stockholms slott den 11 mars 1932.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

B. v. Stockenström.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 11 mars 1932.

Närvarande:

Statsministern EKMAN, statsråden GÄRDE, HAMRIN, VON STOCKENSTRÖM, STADENER, GYLLENSWÄRD, LARSSON, HOLMBÄCK, JEPPSSON, HANSÉN, RUNDQVIST.

Chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet von Stockenström, anför:

Den 7 november 1924 anvisade Kungl. Maj:t till Virestadssjöarnas sänkningsföretag, avseende torrläggning av mark inom Virestads och Stenbrohults socknar i Kronobergs län *dels* statsbidrag från allmänna avdikningsanslaget med 142,110 kronor under villkor, som stadgades i kungörelsen den 28 juli 1916 (nr 376) angående villkoren för erhållande och tillgodonjutande av statsbidrag från allmänna avdikningsanslaget, *dels* ock lån från odlingslånefonden med 422,140 kronor under de i kungörel-

sen den 9 oktober 1914 (nr 278) angående villkoren för lån från odlingslånefonden stadgade villkor, varjämte Kungl. Maj:t fastställde arbetsplan för företaget.

Vidare har Kungl. Maj:t den 8 februari 1929 till företagets utförande anvisat *dels* ytterligare statsbidrag med 89,750 kronor, att utgå från statens avdikningsanslag under de villkor, som stadgas i kungörelsen den 11 juni 1926 (nr 257) angående villkoren för statsbidrag från statens avdikningsanslag med däri genom kungörelsen den 27 juni 1927 (nr 276) gjord ändring, *dels ock* ytterligare lån med 41,580 kronor, att utgå från statens avdikningslånefond under de i kungörelsen den 11 juni 1926 (nr 258) angående villkoren för lån från statens avdikningslånefond stadgade villkor.

I en till Kungl. Maj:t ställd skrift av den 1 oktober 1931 har styrelsen för ifrågavarande företag på anförda skäl anhållit om fem års räntefrihet å beviljat lån utöver den enligt gällande bestämmelser medgivna tiden för räntefrihet samt fem års anstånd med påbörjandet av amorteringen eller, därest räntefrihet icke kunde erhållas, fem års anstånd med påbörjandet av amorteringen.

Därjämte hava delägarna i företaget i en till Kungl. Maj:t ställd skrift av den 22 oktober 1931 anhållit om ytterligare statsanslag med 150,000 kronor eller, om icke enbart statsanslag till nämnda belopp kunde erhållas, anslag till största möjliga del därav och lån till återstående delen av berörda belopp.

I ärendet hava infordrade utlåtanden avgivits den 25 februari 1932 av lantbruksstyrelsen, som bifogat yttranden av statens lantbruksingenjör I. Helin av den 20 och 26 november 1931, samt den 5 mars 1932 av statskontoret.

Av tillgängliga handlingar inhämtas bland annat följande:

Företaget berör omkring 150 fastigheter och omfattar en arel av 1,845,67 hektar, fördelad på olika jordslag, sålunda:

åker	179,66 hektar
äng	825,35 »
annan mark	313,87 »
landvinning	526,79 »

summa 1,845,67 hektar

Företaget skall enligt med lantbruksstyrelsen avslutat kontrakt vara fullbordat den 1 september 1932.

Förslaget till ifrågavarande sjösänkingsföretag upprättades åren 1913—1917 vid en av dåvarande lantbruksingenjören A. Roos handlagd synerförrättning enligt 1879 års dikningslag.

Arbetets påbörjande har fördröjts till följd av rättegång mellan intressenterna i företaget och av detsamma berörda vattenverksägare. Sedan rättegången år 1922 avskrivits genom en mellan parterna träffad överenskommelse, verkställde den under mellantiden nytillkomne lantbruksingenjören Helin, på framställning av företagets intressenter, omräkning

av arbetskostnaden ävensom ny uppskattning av båtnaden, med hänsyn till de sedan år 1917 inträffade förändringarna på arbetsmarknaden och i det allmänna konjunkturläget för jordbruket.

I den vid beviljandet år 1927 av förenämnda statsunderstöd verkställda utredningen hade kostnaden för arbetets utförande beräknats till 718,790 kronor 62 öre och den genom detsamma uppkommande båtnaden till 724,232 kronor 41 öre. Av nämnda kostnad utgjorde den egentliga arbetskostnaden omkring 636,800 kronor, medan återstoden eller omkring 82,000 kronor, belöpte på lösen av vattenverk, jordersättningar, förrättningsarvoden m. m.

Enligt nu föreliggande handlingar beräknas den egentliga arbetskostnaden, däri inräknat återstående schaktningsarbete och dylikt, uppgå till omkring 720,700 kronor, vilket belopp med 83,900 kronor eller omkring 13 procent överskrider motsvarande, i arbetsplanen beräknad kostnad, 636,800 kronor. Denna merkostnad har genom skiljedomsutslag i tvist mellan företagets intressenter och vederbörande entreprenör blivit pålagd intressenterna i företaget. Vidare har företaget fått vidkännas ytterligare utgifter, så att totalkostnaden för företaget nu kan beräknas ungefär sålunda:

år 1927 beräknad kostnad för företagets utförande	kronor 718,790: 62
beräknad ökning:	
i kostnader för företagets utförande	kronor 83,900: —
marklösen	» 5,000: —
skiljedomsförfarande	» 10,000: —
räntor. båtnadsjordens utbrytning,	
kontrollantarvoden m. m.	» 68,750: — » 167,650: —
	summa kronor 886,440: 62.

Fördelad på den i företaget berörda arealen, sedan den däri ingående oodlade jorden reducerats med hänsyn till värdet mellan nämnda jord och åkerjordens värde, motsvarar det totala kostnadsbeloppet en kostnad för hektar av omkring 1,280 kronor.

Med stöd av bestämmelserna i 1879 års dikningslag hava för vissa i företaget ingående fastigheter båtnadsavsägelse ägt rum. Efter skedd båtnadsavsägelse beräknas de kvarstående låne- och bidragssökandena utgöra 82.1564 procent i företaget.

Till företagets utförande har såsom förut nämnts staten lämnat understöd. Sålunda har Kungl. Maj:t den 7 november 1924 beviljat dels statsbidrag från allmänna avdikningsanslaget med 142,110 kronor, motsvarande en fjärdedel av den då beräknade kostnaden för de låne- och bidragssökandenas andel (568,473 kronor 54 öre) i kostnaden för vattenavledning, dels ock odlingslån å 422,140 kronor, motsvarande 70 procent av den genom vattenavledningen då uppskattade värdeförhöjningen (603,061 kronor 87 öre) av de låne- och bidragssökandenas andel däri.

Vidare har Kungl. Maj:t den 8 februari 1929 beviljat dels ytterligare bidrag med 89,750 kronor att utgå från statens avdikningsanslag, motsvarande en tredjedel av den då uppskattade kostnaden (695,589 kronor) efter avdrag av förut beviljat bidrag (142,110 kronor), dels ock ytterligare lån med 41,580 kronor, att utgå från statens avdikningslånefond.

Sålunda har till företaget i statsunderstöd tillhoppa beviljats:

i statsbidrag	kronor 231,860
i lån	» 463,720
	tillhoppa kronor 695,580.

Av det den 7 november 1924 beviljade lånet å 422,140 kronor hava hittills utbetalats tillhopa 404,000 kronor, därav den första utanordningen ägt rum i juli 1925. Därjämte hava av det den 8 februari 1929 beviljade lånet å 41,580 kronor den 13 juni 1929 utbetalats 36,000 kronor.

I enlighet med för lånen gällande bestämmelser beräknas för de första tre åren från första lyftningsdagen icke någon ränta. För näst därpå följande tre år beräknas å lyftade belopp 3.6 procent årlig ränta, vilken vid dessa tre års slut lägges till den beviljade lånesumman. Å det sålunda uppkommande beloppet erlägges från och med det sjunde året efter första lyftningsdagen, till dess lånet blivit slutförbetalt, en annuitet av sex procent, därav såsom ränta räknas 3.6 procent å det oguldna kapitalbeloppet.

För de nu ifrågakvarande lånen inträder alltså skyldighet att inbetala ränta och amortering under juli 1932 respektive under juni 1936.

I förenämnda skrivelser av den 1 och 22 oktober 1931 har *sökanden* såsom skäl för sina framställningar i huvudsak anført följande:

År 1925 upprättades entreprenadkontrakt om arbetets utförande, men hade arbetet på grund av strejk, svåra väderleksförhållanden m. m. icke ännu blivit slutfört.

Nästän hela år 1930 hade åtgått till skiljedomsförfarande i tvist mellan företaget och entreprenören. Enligt skiljenämndens majoritets beslut den 14 och 15 november 1930 hade företaget ålagts att till entreprenören utbetala ytterligare ersättning, varjämte entreprenören befriats från fullgörande av återstående arbete och kontraktet hävts.

År 1925 hade företaget erhållit första utbetalningen av det den 7 november 1924 beviljade statslånet, och skulle sålunda enligt gällande bestämmelser amorteringen av lånet börja år 1932.

På grund av arbetets försenade utförande hade ännu icke flertalet av företagets delägare kunnat taga sina marker i bruk.

Under år 1931 hade utdebitering verkställt å de i företaget kvarstående delägarna, uppgående till 1,000 kronor per delaktighetsprocent, för återbetalning av tagna lån i Virestads församlings sparbank samt i aktiebolaget Sydsvenska banken å tillhopa 100,000 kronor. För fullgörande av återstående arbeten m. m. komme de kvarstående delägarna att under den närmaste tiden få vidkännas så stora utbetalningar, att, om de samtidigt skulle börja återbetalningen av statslånet, detta skulle komma att medföra så oöverskådliga ekonomiska svårigheter, att säkerligen många av delägarna därigenom skulle nödgas gå från gård och grund. Delägarna utgjordes till största delen av mindre, hårt skuldsatta småbrukare. Av hela antalet delägare utgjordes omkring 90 procent före företagets utförande av innehavare av så kallade ofullständiga jordbruk. Härtill komme jordbrukets för närvarande tryckta och svåra läge ävensom svårigheten att påbörja amorteringen av statslånet, innan detsamma blivit fördelat på delägarnas fastigheter.

Då ifrågakvarande stora sjösänkingsföretag, som trots allt dock i framtiden komme att bliva till stort gagn och nytta för såväl delägarna och orten som ock landet, i statsbidrag icke erhållit mer än en tredjedel av förut beräknade kostnader, samt då staten enligt nuvarande tillämpning (kung. 1929: 215) tilldelade liknande företag intill hälften av kost-

naderna i statsbidrag, syntes det, som om detta stora, så många småbrukare omfattande och fortfarande pågående sjösänkingsföretag, som utan vare sig arbetsstyrelsens eller delägarnas förvällande kommit i så svår ställning, borde få ytterligare hjälp från statens sida.

Lantbruksstyrelsen har i sitt utlåtande den 25 februari 1932 hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att *dels* den tid, under vilken ränta icke skulle beräknas å de till ifrågavarande företag utlånade lån från odlingslånefonden och statens avdikningslånefond, finge utsträckas från tre till sex år från första lyftningsdagen, *dels ock* tidpunkten för gäldandet av första annuiteten å lånet finge framflyttas från sjunde till det tionde året efter första lyftningsdagen.

I sitt utlåtande har lantbruksstyrelsen bland annat anfört följande.

Den sammanlagda ökningen av den i arbetsplanen beräknade kostnaden utgjorde omkring 167 650 kronor. Av handlingarna i ärendet syntes framgå, att en icke oväsentlig del av denna kostnadsökning bort kunna undvikas, därest vid arbetets utförande tillämpats mera ändamålsenliga och effektiva metoder, än som här torde varit fallet. Genom att arbetet varit utlämnat på entreprenad hade det emellertid icke varit möjligt för företagets intressenter eller vederbörande lantbruksingenjör att utöva någon inverkan i nämnda avseende.

Med hänsyn till de betydande kostnader, som företaget, enligt vad av det förut anförda framginge, hade betingat, syntes det antagligt, att det för intressenterna i detsamma under nu rådande förhållanden måste möta stora svårigheter att under den närmare framtiden av egna medel likvidera företagets utgifter utöver det erhållna statsunderstödet, det ville säga (886,450 — 695,580 =) i runt tal 190,900 kronor. Dessa svårigheter torde i detta fall vara desto mer framträdande, som *dels* enligt vad i ansökningshandlingarna uppgivits ifrågavarande intressenter utgjordes ända till 90 procent av småbrukare, och *dels* det från odlingslånefonden erhållna lånet skulle under år 1932 börja amorteras med årliga annuiteter av omkring 31,000 kronor. Fördelad på den i företaget ingående, på sätt förut nämnts i förhållande till åkervärdet uträknade arealen motsvarade nämnda annuitet ett belopp av omkring 45 kronor för hektar. Trots det svåra läge, vari företagets delägare sålunda befunne sig, hade de likväl funnit angeläget framhålla, att de för framtiden väntade sig stort gagn och nytta av företaget.

Det vore i och för sig icke ägnat att förvåna, att i och med kristidens allt hårdare tryck svårigheter skulle uppstå för deltagare inom åtskilliga med statsmedel understödda vattenavledningsföretag att fullgöra åtagna förbindelser i fråga om lånfanget kapitals förräntning och återbetalning. Härom vittnade åtskilliga inkomna framställningar om låtnader i dessa hänseenden. Särskilt besvärade syntes förhållandena vara, där tiden för amorteringsskyldighetens fullgörande redan vore inne, men de genom vattenavledningen vunna eller förbättrade arealerna ännu icke blivit genom detaljdikning och odling försatta i sådant skick, att de kunde lämna den ökade avkastning, som varit den egentliga avsikten med företagets igångsättande.

Härtill komme ofta för företaget betungande, i planen icke beräknade omständigheter, vilka tillkommit under arbetets gång, såsom stigande arbetspriser eller eljest ökade arbetskostnader på grund av försvarade

schaktnings- eller sprängningsförhållanden, ogynnsamma förändringar i vattenståndet eller vattenavrinningen till följd av anläggandet i vattendraget av dammar för kraftändamål eller genomförandet därstädes av nya torrlägningsföretag, tvister, stundom processer, med entreprenörer o. s. v.

Dylika omständigheter, mer eller mindre i samverkan med varandra, hade ofta åstadkommit, att det på arealenheten belöpande annuitetsbeloppet blivit så betydande, att intressenternas förmåga att inbetala detta ej sällan måste på goda grunder ifrågasättas. Det hade sålunda mer än en gång inträffat, att annuiteten kommit att uppgå till, eller till och med överskridit, i orten vanligt arrende för snarlik åkerjord. Härvid vore dock att märka, att, om företaget över huvud varit motiverat, det väl i allmänhet borde kunna förväntas, att den nyvunna eller förbättrade jorden skulle lämna en så förhöjd avkastning, att dennas värde motsvarade annuiteten och så att säga kunde betala denna. Det finge heller icke lämnas ur räkningen, att annuiteten ju i själva verket representerade en icke oväsentlig kapitalbildning, i det gäldenären-intressenten därmed avbetalade en skuld, ådragen vid förvärvandet av särskilda, visst värde åsatta och honom ensam tillkommande förbättringar.

Dessa nu anförda synpunkter torde vid bedömandet av understödsfrågor av här förevarande slag icke kunna lämnas utan beaktande. Anmärkas kunde också, att vid utmätande av sådant understöd, som här avsåges, den omständigheten, att den allmänna krisen medfört svårighet för en del intressenter i vissa vattenavledningsföretag att göra rätt för sig, knappast kunde åberopas som skäl för att staten skulle genom direkta understöd gynna just dessa jordbrukare i högre grad än vad staten torde kunna bistå andra, som befunne sig i lika stora ekonomiska svårigheter om ock av annan natur.

Skäl syntes också ej sällan föreligga att överväga, huruvida och eventuellt i vilken utsträckning förluster uppkomna i ett företag, i vilket statens medverkan inskränkte sig till visst, om ock betydande understöd men ledningen helt utövats av intressenterna, skäligen borde bäras av staten.

I de fall, där emellertid tillräckliga skäl finge anses föreligga för ett statligt ingripande, vore olika former för ett sådant tänkbara. Sålunda kunde ifrågakomma anvisande av ytterligare statsunderstöd i form av lån eller bidrag utan återbetalningsskyldighet respektive avskrivning av förut beviljat lån. Vidare kunde lindring beredas genom förlängd ränte- eller amorteringsfrihet eller till viss grad även genom amorteringstidens förlängning utöver den författningsenligt bestämda. Givetvis kunde också kombinationer på olika sätt av dessa former för ytterligare statlig hjälp ifrågakomma.

Såsom en svaghet i varje understödsverksamhet av detta slag torde få anses den omständigheten, att i fråga om företag med intressenter av olika ekonomisk ställning alla — oavsett denna ställning — komme i åtnjutande av proportionellt lika stort understöd, vilket ju knappast kunde anses skäligt. En diskriminering vore emellertid i fall sådana som dessa ofta förenad med betydande svårigheter, möjligen ogörlig.

Vad särskilt nu ifrågavarande torrlägningsföretag beträffade syntes med hänsyn till den betydande, om också tillfälliga påfrestning, som blivit en följd huvudsakligen av intressenterna genom förutnämnda skiljedom pålagda kontantutlägg, möjligheten böra undersökas att för dem underlätta likvideringen av företagets engångsutgifter genom lämpligt avvägd

lindring i fråga om återbetalningen av statslånet eller genom anvisande av direkta statsunderstöd.

I fråga om sistnämnda eventualitet hade företags styrelse i den ena av de nu föreliggande ansökningarna hemställt, att till företaget måtte beviljas ytterligare statsunderstöd i form av antingen enbart bidrag eller såväl bidrag som lån med så stort belopp, som svarade mot den genom skiljedomsutslaget företaget åsamkade merkostnaden, eller 150,000 kronor. Med avseende härå finge framhållas, att därest dylikt understöd överhuvud ansåges böra komma i fråga, detsamma torde böra beräknas med hänsyn till allenast det belopp, $(83,900 + 5,000 + 10,000 =)$ 98,900 kronor, varmed kostnaderna på grund av oförutsedda arbetssvårigheter, marklösen och skiljedomsförfarande överstigit de i den fastställda arbetsplanen beräknade. Med tillämpning av för ifrågavarande statsunderstöd gällande bestämmelser skulle med hänsyn till förenämnda merkostnad kunna till företaget nu ytterligare beviljas lån från statens avdikningslånefond med omkring 41,800 kronor. Något ytterligare bidrag utan återbetalningsskyldighet kunde däremot icke beviljas inom författningens ram. I betraktande av den betydande utgift, räknad per ytenhet, som gäldandet av annuiteterna å de till företaget redan beviljade lånen innebure, syntes emellertid en utökning av intressenternas skuldbörda genom beviljande av ytterligare lån om möjligt böra undvikas. Då lantbruksstyrelsen vidare med hänsyn till det nu rådande statsfinansiella läget, icke gärna ansåge sig böra ifrågasätta någon direkt medelsanvisning till företaget, hade styrelsen låtit undersöka, huruvida icke en lämpligt avvägd lindring i villkoren för återbetalningen av det till företaget redan utbetalade statslånet och i fråga om erläggande av ränta därå kunde anses innebära en mera framkomlig väg ur det trångmål, vari företags intressenter till följd av förut relaterade omständigheter hade råkat. Uti sin i sådant hänseende gjorda framställning hade arbetsstyrelsen alternativt anhållit om ytterligare fem års räntefrihet å lånet samt fem års anstånd med påbörjandet av amorteringen av detsamma eller, därest den begärda räntefriheten icke kunde erhållas, allenast sådant anstånd, som nu nämnts. Med avseende härå finge till en början framhållas, att enbart ett uppskov med påbörjandet av lånets amortering, därest icke en föga antaglig hastig och genomgripande förändring till det bättre av den allmänna jordbrukskonjunkturen skulle inträffa, knappast torde medföra någon verklig lättnad för intressenterna utan endast innebära ett anstånd med amorteringsbeloppens erläggande. För den händelse, något som med föreliggande framställning torde varit avsett, ett sådant anstånd förenades med ett motsvarande uppskov jämväl med räntebetalningen, skulle nämligen lånebeloppet under uppskovstiden komma att ökas med därunder upplupen ränta, i detta fall sammanlagt omkring 85,000 kronor, och annuiteterna sålunda bliva väsentligt större, än vad som varit fallet utan dylikt uppskov. Äsyftad lättnad för intressenterna torde däremot säkrare kunna vinnas, därest ett anstånd med annuiteternas gäldande kombinerades med viss tids räntefrihet. I detta avseende funne emellertid lantbruksstyrelsen för sin del en eventuell förlängning av den räntefria perioden böra inskränkas till allenast tre år, och den tid, varunder ränta å de till företaget utlämnade lånen icke skulle beräknas, sålunda böra utsträckas från tre till sex år från första lyftningsdagen. I anslutning till vad förut nämnts torde en dylik utsträckning av den räntefria perioden böra förenas med ett motsvarande uppskov med påbörjandet av lånets amortering.

För intressenterna skulle en sådan anordning otvivelaktigt innebära en värdefull tidsfrist, varigenom möjligheten för dem att i huvudsak gälda de betydande kontantutlägg, som ännu återstode, torde kunna antagas bli större. Genom en förlängning av den räntefria perioden med tre år skulle staten, då den årliga räntan å ifrågavarande lån uppginge till 16,693 kronor 92 öre, göra en direkt uppoffring av $(3 \times 16,693.92 =) 50,081$ kronor 76 öre och intressenterna i företaget beredas en motsvarande hjälp. Lantbruksstyrelsen funne sig med hänsyn till här föreliggande särskilda omständigheter, om också med tvekan med hänsyn till den prejudicerande betydelse, ett bifall möjligen kunde få, kunna förorda sålunda ifrågasätta ytterligare räntefrihet ävensom amorteringsuppskov.

Statskontoret har i utlåtande den 5 mars 1932 anfört följande.

För det den 7 november 1924 beviljade lånet, av vilket hittills utbetalats 404,000 kronor, utgjorde räntan för andra treårsperioden sammanlagt 41,067 kronor. För det den 8 februari 1929 beviljade lånet, varav den 13 juni 1929 utbetalts 36,000 kronor, komme räntan för andra treårsperioden, under förutsättning att innestående lånebelopp utbetalades, såsom uppgivits förmodligen bleve fallet, under hösten 1933, att belöpa sig till i runt tal 4,200 kronor.

Vid bifall till den av lantbruksstyrelsen gjorda hemställan skulle det förra lånet komma att återbetalas med en ungefärlig annuitet, beroende på när innestående delen av lånet lyftes, av 27,974 kronor för åren 1935—1959 och 25,440 kronor för år 1960 och det senare lånet med en ungefärlig annuitet av 2,764 kronor för åren 1939—1963 och 2 513 kronor för år 1964. En utsträckt räntefrihet från tre till sex år skulle åsamka avdikningslånefonden en direkt ränteförlust av i runt tal 45,000 kronor.

Med hänsyn till de konsekvenser, ett vidtagande av statliga åtgärder av ifrågavarande slag skulle medföra, ställde sig statskontoret mycket tveksamt om lämpligheten av ett bifall till förevarande framställning. I betraktande av de särskilda omständigheter, som enligt vad lantbruksstyrelsen framhållit i detta fall kunde anses föreligga, ville statskontoret emellertid icke motsätta sig ett medgivande av ytterligare räntefrihet ävensom uppskov med amorteringen på sätt styrelsen härom hemställt.

Departements-
chefen.

I enlighet med vad lantbruksstyrelsen anfört synes mig ytterligare statsunderstöd till ifrågavarande företag i form av bidrag utan återbetalningsskyldighet eller lån icke böra medgivas.

Däremot synes mig billighetsskäl tala för att — i likhet med vad riksdagen medgivit (skrivelse 261/1928) i fråga om Dragsängarnas invallningsföretag i Kopparbergs län — giva företaget någon lättnad i fråga om återbetalande av de båda lån, som företaget erhållit. I sådant avseende synes lantbruksstyrelsens förslag, innefattande dels utsträckning av den räntefria tiden från tre till sex år, dels ock framflyttning av tiden för gäldandet av den första annuiteten för det ena lånet till år 1935 och för det andra lånet till år 1939, bereda intressenterna i företaget lindring i de svårigheter, vari de på grund av omständigheternas makt kommit.

På grund av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

dels att den tid, under vilken ränta icke skall beräknas å förenämnda till utförande av Virestadssjöarnas sänkningslöretag beviljade lån från odlingslånefonden och statens avdikningslånefond, må utsträckas från tre till sex år från första lyftningsdagen,

dels ock att tidpunkten för gäldandet av första annuiteten å lånen må framflyttas från det sjunde till det tionde året efter första lyftningsdagen.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifall samt förordnar, att proposition i ämnet av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avläsas till riksdagen.

Ur protokollet:

Rune Thygesen.

